

царь на сичкыты птицы; азъ быхъ желала да стоїхъ сѣкогы при тебе, да ти ся чюдїхъ на господарството, и да не могъ да ти ся нагледамъ!

Гарзантъ ся зарадва, като видѣ, че лисицата го сякаше да е нѣкой орель, и да їхъ награди, пусти ї мясото. Лукавата лисица едва и чякаше това, и като грабнѣ мясото, зѣ да ся смѣе на гарвановѣтѣ глупость; нѣ щомъ ся изминѣ единъ чясъ, радость-та ї ся обрнѣ на най-лютѣ болѣсть; отровата подѣйствува, и лисицата погынѣ.

Тѣй сичкыти лѣнцы поминувать.

ПОЗЛАТЕНЫЙ ЩУРЕЦЪ

О! колко съмъ хубавецъ! — рече единъ похвалко щурець, — Цѣль свѣтъ тряба да ся поклони на моїтѣ хубость и лѣскавинѣ! — Това зачю единъ славей, пакъ слѣтѣ и го улови. “Что е то? — извика уплашенный щурець. — Не ли сладкопѣвче ты, не щѣшь да ми